

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2.02.2021 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w Ł. stwierdził, że wnioskodawczyni M. R. jako pracownik u płatnika składek (...) spółka cywilna A. S. i Z. S. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym – emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1.10.2020 roku. W uzasadnieniu wskazano, że wnioskodawczyni już od 29.10.2020 roku stała się niezdolna do pracy z powodu choroby a brak jest dowodów wykonywania przez nią pracy. Według ZUS wskazuje to na pozorność zatrudnienia. Umowa została zawarta wyłącznie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia społecznego / decyzja w aktach ZUS/.

W dniu 18.02.2021 roku wnioskodawczyni M. R. złożyła odwołanie od powyższej decyzji. W odwołaniu wskazała, że trafiła do szpitala po krwotoku z dróg rodnych. Do tego momentu wykonywała pracę, będąc zatrudnioną w pełnym wymiarze czasu pracy. Choroba i pobyt w szpitalu nie były przez nią zaplanowane. Po dwukrotnym pobycie w szpitalu, w tym z powodu zarażenia się wirusem (...)2 powróciła do zatrudnienia od dnia 15.02.2021 roku i nadal świadczy pracę. U płatnika była zatrudniona również we wcześniejszych okresach czasu. /odwołanie k- 3-4odw/.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania. Przedstawiono argumentację jak w zaskarżonej decyzji / odpowiedź n odwołanie k- 11-12odw/.

Podczas rozprawy w dniu 3.02.2022 roku płatnik składek (...) spółka jawna A. i Z. S. przyłączyli się do stanowiska wnioskodawczyni wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji / protokół rozprawy 00;02;35 CDk-64/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wnioskodawczyni M. R. urodziła się w dniu (...) / niesporne/.

(...) spółka cywilna A. S. i Z. S. zajmuje się produkcją wyrobów pończoszniczych i rajstop (wg kodu (...) 14.13.Z – produkcja pozostałej odzieży wierzchniej). Firma działa od 1.05.1997 roku / wydruk z ewidencji (...) w aktach ZUS, niesporne/. W 2020 roku w każdym miesiącu roku firma osiągnęła zysk z prowadzonej działalności gospodarczej / zestawienia przychodów i wydatków k-21/.

W dniu 1.10.2020 roku wnioskodawczyni M. R. i wspólnicy spółki cywilnej (...) i Z. S. zawarli umowę o pracę na czas określony od dnia 1.10.2020 roku do dnia 30.09.2021 roku. Na mocy tej umowy wnioskodawczyni została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku szwaczki, z wynagrodzeniem miesięcznym 2600 zł brutto. Miejsmem wykonywania pracy był zakład mieszczący się przy ul. (...) w A.. Przed przystąpieniem do pracy wnioskodawczyni przeszła szkolenie BHP oraz uzyskała zaświadczenie od lekarza profilaktyka o zdolności do pracy .

We wcześniejszych okresach wnioskodawczyni była zatrudniona na podstawie umów o pracę zawieranych na czas określony w okresach

- 1.03.2013 – 28.02.2015

- 1.09.2016- 31.08.2018

Bezpośrednio przed podjęciem zatrudnienia u płatników, w spornym okresie czasu, wnioskodawczyni nigdzie nie pracowała i pozostawała na utrzymaniu męża / niesporne, umowa o pracę, zaświadczenia w aktach osobowych koperta k- 26, zeznania wnioskodawczyni 00;23;58 CD k-91 /.

Wnioskodawczyni wykonywała pracę w zakładzie należącym do wspólników, który mieścił się w ich miejscu zamieszkania. Na parterze domu mieści się szwalnia, dziewiarnia oraz pomieszczenie do dalszej obróbki rajstop. Jest tam też pakowany towar. Do grudnia 2020 roku wraz z płatnikami zamieszkiwała ich dorosła córka J. S., która w grudniu 2020 roku wyprowadziła się i tylko bywała u rodziców. W 2020 roku J. S. pracowała zarówno w biurze

jak i zdalnie w domu z uwagi na trwającą pandemię. Pracę rozpoczynała o godzinie 9.00 rano. Wnioskodawczynie przychodziła do pracy na godzinę 6.00 rano i pracowała do 14.00. Praca odbywała się we wszystkie powszednie dni tygodnia. Wnioskodawczynie szła rajstopy. Razem z nią rajstopy szła również właścicielka. Zajmowały się one również pakowaniem towaru. Zakład nie zatrudniał żadnego innego pracownika. Pozostałe czynności wykonywali właściciele osobiście .

Wynagrodzenie było płacone wnioskodawczynie gotówką do ręki co tydzień. Wnioskodawczynie podpisywała również listę obecności, która była wyłożona w ogólnodostępnym miejscu w zakładzie.

Firma współpracowała ze stałymi odbiorcami , z reguły zamówienia na sezon były składane na początku jesieni. Do firmy sporadycznie przychodzili klienci. /zeznania wnioskodawczynie 00;23;58 CD k- 64 w zw z 00;03;14 CD k- 91 i 00;03;14 CD k- 91 zeznania A. S. 00;30;35 CD k- 64 w zw z 00;12;30 CD k-91 i 00;12;30 CD k-91, zeznania Z. S. 00;22;38 CD k- 64 w zw z 00;12;30 CD k-91 i 00;39;04 CD k-91, zeznania świadka J. S. 00;06;23 CD k-91 /.

W dniu 27.10.2020 r u wnioskodawczynie wystąpił krwotok (nieprawidłowe krwawienie z dróg rodnych) w związku z czym została ona skierowana do szpitala , w którym przebywała w okresie od 29.10.2020 r do 30.10.2020 roku. W trakcie pobytu w szpitalu wykonano zabieg wyłyżczkowania kanału szyjki i jamy macicy. Następnie wnioskodawczynie została wypisana i otrzymała zwolnienie lekarskie. Wnioskodawczynie była niezdolna do pracy do 11.02.2021 roku / dokumentacja medyczna koperta k- 38 i k- 42/.

W styczniu 2021 roku u wnioskodawczynie rozpoznano torbiel jajnika i otrzymała ona skierowanie do szpitala . Przyjęcie do szpitala nie odbyło się w planowanym terminie ponieważ u wnioskodawczynie wystąpił pozytywny wynik testu na (...)2, następnie oddział ginekologiczno-położniczy nie przyjmował pacjentów z uwagi na wystąpienie (...)2 u lekarza na oddziale . / dokumentacja medyczna koperta k-38/.

W dniu 9.02.2021 roku wnioskodawczynie ponownie była hospitalizowana i przebywała w szpitalu do dnia 11.02.2021 roku z powodu torbieli jajnika prawego .

W dniu 15.02.2021 roku wnioskodawczynie odzyskała zdolność do pracy /zaświadczenie koperta k- 26/.

W dniu 15.02.2021 roku wnioskodawczynie powróciła do zatrudnienia u płatników i wykonywała pracę do wygaśnięcia umowy z końcem września 2021 roku / zeznania wnioskodawczynie 00;23;58 CD k- 64 w zw z 00;03;14 CD k- 91 i 00;03;14 CD k- 91 /.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie opierając się na dokumentach załączonych do akt ZUS jak i zeznaniach wnioskodawczynie, płatników oraz świadka J. S. . W ocenie Sądu złożone w sprawie zeznania są w pełni wiarygodne i wzajemnie potwierdzają się . znajdują one ponadto potwierdzenie w dokumentach załączonych do akt tj. dokumentacji medycznej. Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności pozwalających na zdyskredytowanie zeznań i uznał je w pełni za wiarygodne. Szczególnie okoliczności , o których zeznawała wnioskodawczynie dotyczące jej stanu zdrowia znajdują pełne potwierdzenie w dokumentacji medycznej z placówek służby zdrowia , w których leczyła się. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka J. S. w zakresie w jakim potwierdziła ona ,że w części spornego okresu czasu widywała wnioskodawczynię w zakładzie rodziców. Podnieść należy ,że świadek częściowo pracowała zdalnie w tamtym okresie ale i tak jej kontakt z wnioskodawczynią był znikomy. Świadek była zajęta swoją pracą zdalną , wykonywaną w innej części domu , natomiast wnioskodawczynie świadczyła pracę w pomieszczeniach wydzielonych na prowadzenie działalności gospodarczej. Poza tym wnioskodawczynie stała się pod koniec miesiąca października 2020 roku niezdolna do pracy i przestała przychodzić do zakładu natomiast świadek wyprowadziła się z początkiem grudnia 2020 roku i tylko bywała u swoich rodziców. Dlatego też twierdzenia świadka ,że sporadycznie widywała wnioskodawczynię w ocenie Sądu są w pełni wiarygodne. Poza tym świadek nie interesowała się działalnością gospodarczą rodziców i nie pomagała przy jej prowadzeniu. A zatem mogła ona udzielić zdawkowych informacji co do pracy wnioskodawczynie. Nie mniej jednak świadek potwierdził ,że wnioskodawczynie była zatrudniona i pracowała zarówno w spornym okresie jak i okresach wcześniejszych. W zestawieniu z zeznaniami stron , że nie łączą ich żadne relacje towarzyskie, celem pojawiania się

wnioskodawczyni u płatników mogło być wyłącznie świadczenie pracy. Dlatego też twierdzenia świadka zasługują na wiarygodność. Ponadto należy zauważyć, iż stosunkowo długa nieobecność wnioskodawczyni w pracy wynikała w dużej mierze z epidemii (...)2. Stan zdrowia wnioskodawczyni skomplikował się przez zachorowanie na (...) ,co ewidentnie przesunęło w czasie możliwość podjęcia leczenia szpitalnego. Jak wynika z dokumentacji medycznej zakażenie przeszła wnioskodawczyni jak i były wstrzymane przyjęcia na oddział szpitalny z uwagi na zakażenie personelu.

Sąd zważył, co następuje :

Odwołanie wnioskodawczyni jest zasadne i podlega uwzględnieniu. W ocenie Sądu organ rentowy niezasadnie przyjął, że umowa łącząca wnioskodawczynię z płatnikami jest pozorna.

Zgodnie z art. 6 ust 1 pkt.1 i 13 ust 1 pkt.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. 2021 r. poz. 423 ze zm.), obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami w okresie od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

Stosownie zaś do treści art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz. U. 2021 r. poz. 1133 ze zm.), osobom tym, w razie choroby lub macierzyństwa, przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą.

Natomiast, jak stanowi art. 4 w ust 1 i 2 ustawy zasiłkowej, ubezpieczony podlegający obowiązkowo ubezpieczeniu nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego.

O uznaniu stosunku łączącego dwie strony za stosunek pracy rozstrzygają przepisy prawa pracy.

Według art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że podleganie pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu jest uwarunkowane nie tyle samym faktem zawarcia umowy o pracę i opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ale legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy. Sam bowiem fakt, że oświadczenia stron umowy o pracę zawierają określone w art. 22 kp formalne elementy umowy o pracę nie oznacza, że umowa taka jest ważna. Jeżeli bowiem strony umowy o pracę przy składaniu oświadczeń woli mają świadomość tego, że osoba określona w umowie o pracę jako pracownik pracy świadczyć nie będzie, a osoba wskazana jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, i do podjęcia i wykonywania pracy nie doszło a jedynym celem umowy było umożliwienie skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego, to umowę taką uważa się za zawartą dla pozorów - art. 83 § 1 kc. Umowa taka nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi /por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 marca 2008 r. II UK 148/07, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2005 r. II UK 321/04, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2006, Nr 11-12, poz. 190, str. 503; wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2001 r. II UKN 244/00, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2002, Nr 20, poz. 496; wyrok Sądu Najwyższego z 24 lutego 2010 r. II UK 204/09, LEX nr 590241/.

O tym zatem czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. /por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 6 lutego 2013 r. III AUa 804/12, LEX nr 1312046/.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego znajduje także potwierdzenie stanowisko, że korzystanie ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego na skutek podlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu samo w sobie nie może być określone jako sprzeczne z prawem lub mające na celu obejście prawa. Skorzystanie z ochrony gwarantowanej pracowniczym ubezpieczeniem społecznym jest bowiem legalnym celem zawierania umów o pracę /por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 lutego 2006 r. (...) UK 186/05, LEX nr 272575, wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2006 r. III UK 150/05, LEX nr 272551/.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika w ramach stosunku pracy należą osobiste i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 roku III AUa 433/2005, L.).

Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 18 października 2005 r., II UK 43/05, OSNAPiUS rok 2006/15 – 16/251).

Na podstawie art. 300 kp w sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, na co Sąd Najwyższy wielokrotnie zwracał uwagę, że nie skutkuje w sferze prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego tylko taka umowa o pracę, która nie wiąże się z wykonywaniem tej umowy, a zgłoszenie do ubezpieczenia następuje tylko pod pozorem istnienia tytułu ubezpieczenia w postaci zatrudnienia. Chodzi tu zatem o "fikcyjne" zawarcie umowy, gdzie następuje zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego jako pracownika osoby, która w rzeczywistości pracy nie świadczyła (wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 1999 r. II UKN 512/98, OSNAPiUS rok 2000, Nr. 9, poz. 36; wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2001 r. II UKN 244/00, OSNAPiUS rok 2002, Nr. 20, poz. 496; wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r. II UKN 32/96, OSNAPiUS rok 1997, Nr. 15, poz. 275; wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2005 r. II UK 320/04, OSNAPiUS rok 2006, Nr. 7-8, poz. 122; wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2005 r. II UK 320/04, OSNAPiUS rok 2006, Nr. 7-8, poz. 122; wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r. II UK 141/04, OSNAPiUS rok 2005, Nr. 15, poz. 235, str. 712).

Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują, łącznie, następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczonymi a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. Jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z 14 marca 2001 roku (III UKN 258/00, OSNAP 2002/21/527), nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował. Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art. 58 § 1 kc w związku z art. 300 kp).

O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże

obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowane jako obejście prawa. W sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (wyrok SN z 2 lipca 2008 roku, II UK 334/07, L.).

Sąd Okręgowy rozpoznający n/n sprawę w obecnym składzie podziela również pogląd Sądu Najwyższego (wyrok z 25 stycznia 2005 roku, II UK 141/04, OSNP 2005/15/235), w którym stwierdza się, że stronom umowy o pracę, na podstawie której rzeczywiście były wykonywane obowiązki i prawa płynące z tej umowy, nie można przypisać działania w celu obejścia ustawy (art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 kp).

Podkreślić należy, że wnioskodawczyni stała się niezdolna do pracy z powodu wystąpienia u niej dolegliwości o charakterze nagłym, bo niewątpliwie taki charakter ma krwawienie z dróg rodnych. Wystąpienia tego chorzenia wnioskodawczyni nie była w stanie przewidzieć z kilkutygodniowym wyprzedzeniem. Tak więc trudno jest jej zarzucać, że zawarła umowę dla pozorów w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczenia chorobowego. Dalszy przebieg leczenia i stan zdrowia wnioskodawczyni niewątpliwie uzasadniały jej nieobecność w pracy. Dodatkowo sytuację zdrowotną wnioskodawczyni skomplikowało przejście zakażenia (...). Trudno również odmówić wiarygodności zeznaniom wnioskodawczyni i płatników tylko dlatego, że nie przedstawiły „dowodów” wykonywania pracy skoro praca wnioskodawczyni polegała na szyciu rajstop w zakładzie, który nie prowadzi sprzedaży detalicznej na miejscu, nie bywają w nim klienci a płatnicy z reguły wykonują wszystkie czynności sami albo zatrudniają tylko jedną pracownicę (nieobecną w trakcie zatrudnienia wnioskodawczyni) i wnioskodawczynię.

W ocenie Sądu zawarta umowa nie była pozorna.

Podkreślić również wymaga, że wnioskodawczyni w dacie zawierania umowy była zdolna do podjęcia zatrudnienia, czego dowodem jest zaświadczenie od lekarza profilaktyka. Okoliczność, że wnioskodawczyni w przeszłości miała kłopoty ze zdrowiem, a priori nie może eliminować jej z zatrudnienia i samo w sobie świadczyć o chęci zawarcia pozornej umowy. Kłopoty ze zdrowiem mogą natomiast skłaniać do podjęcia zatrudnienia i chęci pozyskania tytułu do ubezpieczenia aby korzystać z niego w przypadku zaistnienia choroby.

Podkreślić należy, że zawarcie w/w umowy o pracę nie miało na celu obejścia przepisów ustawy. Nawiązanie stosunku pracy powoduje konsekwencje prawne nie tylko w sferze prawa pracy, ale i w innych dziedzinach prawa. Jednym z takich skutków jest prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego na wypadek ziszczenia się określonych w ustawie warunków. Skutek ten po ich spełnieniu powstaje z mocy prawa. Nie można zatem wiązać zawarcia umowy o pracę, choćby zmierzała wyłącznie do uzyskania świadczeń ubezpieczeniowych, z zamiarem obejścia prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 2005 r. II UK 320/04, OSNAPiUS rok 2006, Nr. 7-8, poz. 122; zdanie odrębne do wyroku Sądu Najwyższego z 14 lipca 2005 r. II UK 278/04, OSNAPiUS rok 2006, Nr. 7-8, poz. 116). Cel w postaci objęcia ubezpieczeniem społecznym i uzyskania z niego świadczeń nie jest bowiem sprzeczny z ustawą ani nie zmierza do jej obejścia, a przeciwnie - co zostało już wcześniej powiedziane - jest konsekwencją uzyskania statusu pracownika.

Tytułem do ubezpieczenia, z którym przepisy prawa ubezpieczeń społecznych łączą podleganie ubezpieczeniu i prawo do świadczeń, jest zatrudnienie jako wykonywanie pracy w ramach stosunku pracy. Nie jest istotne przy tym, czy strony miały realny zamiar zobowiązania się – przez pracownika do wykonywania pracy, a pracodawcy do przyjmowania tego świadczenia i dawania wynagrodzenia, lecz wyłącznie to, czy zamiar taki został w rzeczywistości zrealizowany.

W świetle poczynionych w rozpoznawanej sprawie ustaleń faktycznych nie można mówić o pozorności oświadczeń woli w zawarciu umowy o pracę z wnioskodawczynią przez płatników składek. Celem działania stron było bowiem świadczenie pracy i uzyskiwanie wynagrodzenia, a także (ale nie jedynie) osiągnięcie innych korzyści, które prawo wiąże z istnieniem stosunku pracy, jak na przykład uzyskanie ochrony ubezpieczeniowej.

Głównym celem zawarcia umowy o pracę jest nawiązanie stosunku pracy, a jedynie rezultatem i pośrednim celem zatrudnienia jest uzyskanie wskazanych korzyści.

Podkreślić przy tym trzeba, że zarówno przepisy prawa pracy, prawa ubezpieczeń społecznych, jak i przepisy ustrojowe pozwalają kształtować elementy stosunku pracy zgodnie z wolą stron.

W toku postępowania niewątpliwie dowiedziono, że wnioskodawczyni podjęła pracę i faktycznie ją świadczyła w firmie płatników na powierzonym jej stanowisku.

Podkreślić należy, że organ rentowy nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o tym, że zeznania wnioskodawczyni, płatników i świadka są niewiarygodne co do tego, że umowa nie była faktycznie realizowana przez strony. Tymczasem w przypadku decyzji wyłączającej z ubezpieczeń społecznych to na organie rentowych ciąży ciężar dowodu w rozumieniu art. 6 k.c.

Reasumując, Sąd uznał, że w świetle dostępnego materiału dowodowego, wnioskodawczyni zgodnie z umową o pracę z 1.10.2020 r., podjęła świadczenie umówionej rodzajowo pracy i faktycznie powierzone jej obowiązki pracownicze do czasu powstania niezdolności do pracy wykonywała, zaś płatnicy świadczenie to przyjmowali płacąc umówione wynagrodzenie, w tym także obciążające go wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy. W postępowaniu wykazano realną potrzebę zatrudnienia wnioskodawczyni jako pracownika, jak również iż stan zdrowia w dacie podejmowania pracy umożliwiał jej realizację obowiązków pracowniczych. Ustalono także, że pracodawca dopełnił formalności związanych ze zgłoszeniem wnioskodawczyni do ubezpieczeń społecznych.

Powyższe okoliczności pozwalają na ustalenie, że strony w/w umowy łączył od 1.10.2020 r. ważny bo rzeczywisty stosunek pracy. W przypadku wnioskodawczyni zostały spełnione wszystkie konstytutywne cechy stosunku pracy wymienione w art. 22 k.p. W tej sytuacji, kiedy umowa o pracę była rzeczywiście realizowana, nie można było przyjąć pozorności jej zawarcia. Wykonywanie praw i obowiązków pracowniczych na podstawie przedmiotowej umowy o pracę rodziło w konsekwencji dla odwołującej się tytuł do ubezpieczeń pracowniczych. Podkreślenia wymaga też, że po powrocie do zdrowia wnioskodawczyni podjęła zatrudnienie i wykonywała je do czasu wygaśnięcia umowy, przez ponad 7 miesięcy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zaskarżoną decyzję ZUS zmienił orzekając jak w wyroku.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. uznając, że wnioskodawczyni wygrała niniejszą sprawę w całości, wobec czego na organie rentowym spoczywa obowiązek zwrotu poniesionych przez wnioskodawczynię kosztów zastępstwa procesowego, których wysokość ustalono na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (tj. Dz.U. z 2018 r. poz. 265).